

عنوان مقاله:

سهمای زن در آثار نمایشی ایران از آغاز تا 1320 شمسی

محل انتشار:

پنجمین همایش متن پژوهی ادبی نگاهی تازه به سبک شناسی، بلاغت، نقد ادبی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

شهین حقیقی - دکترای زبان و ادبیات فارسی، استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه جهرم

خلاصه مقاله:

درام در ادبیات فارسی، ژانری نو است. هرچند این ژانر در آغاز چندان محبوب دوستداران ادبیات سنتی و حتی جامعه سنتی نبود، با توجه به نقش رسانه ای آن، در گذر زمان، هر روز بیش از دیروز مورد توجه جامعه روشنفکری قرار گرفت و به ابزاری برای بیان ایده ها و نقدهای اجتماعی آنان تبدیل شد. از جمله مواردی که در ایران در کشاکش انقلاب مشروطه مورد توجه جامعه ی روشنفکری قرار گرفت و جزو شعارهای اساسی آنان درآمد، رسیدگی به وضعیت نابسامان زنان بود که از دردهای کلان جامعه ی ایران در آن روزگار به شمار میرفت. مقارنت ورود تیاتر به ایران و تولد اندیشه های نوگرایانه در زمینه ی زنان، به بازتاب این اندیشه ها در تیاتر انجامید. پژوهش پیش رو، به چگونگی نگاه نمایشنامه نویسان ایران به زن، از آغاز نمایشنامه نویسی ایران تا 1320 ه.ش، پرداخته و نوع این نگاه ها را با هم سنجیده است. یافته های پژوهش نشان میدهد نمایشنامه نویسان ایران در بازه زمانی یادشده، به زن و دغدغه های فکری، اجتماعی، خانوادگی، حقوقی و مدنی وی توجه داشتهاند و به مقتضای مرام سیاسی و ایدیولوژیک خود، این مقوله ها را در تیاتر خویش بازتاب داده اند و اغلب هدف ایشان از پرداختن به چنین موضوعی، اصلاح وضعیت زنان در موارد یادشده بودهاست.

کلمات کلیدی:

نمایش، نمایشنامه نویسی، مشروطه، زن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/761695>

